

Adam's Animal Accentuated

פרשת ויקרא תשע"ט

1a
LEVITICUS

1/1-3

PARASHAS VAYIKRA

He called to Moses, and HASHEM spoke to him from the Tent of Meeting, saying: ² Speak to the Children of Israel and say to them: "When a man offers an offering to HASHEM: from animals — from the cattle or from the flock shall you bring your offering.

16 Artscad

אדם — A man. Commonly, Scripture refers to the person bringing an offering as אדם, man. Our verse uses אדם, which is also the name of Adam, the first human being, to imply that just as Adam did not bring stolen animals as offerings, since the whole world was his, so too no one may serve God with anything acquired dishonestly (Rashi).

2

אמר הקדוש ברוך הוא. כשתראה מקריב לפני ה' תראה כאדם הראשון. שלא היה נולד מאתרים שהוא היה יחיד ביעולם (תנחומא צו. ב. וראה רש"י ויקרא א. ב.)

* Hashem said, "When you offer a korban to Me, you must be like Adam, the first man. He could not have stolen from anyone else, since he was the only person in the world" (Midrash Tanchuma, Parshas Tzav 2; compare to Rashi's comment on Vayikra 1:2).

3

וביאור דבריו הוא, שזה פשיטא שאין סברא שיוכל אדם להקריב קרבן חובה מן הגזל, שאין אדם יוצא יד חובתו בממון של חברו, אלא שאפילו קרבן נדבה אי אפשר להביא מן הגזל, כי עצם הקורבן פסול מפני שהוא גזול.

אלא שיש לתמוה מדוע נלמד דין זה מן המילה 'אדם' כי יקריב, והרי הפסול הוא לכאורה בקרבן ולא באדם המקריב, והיה ראוי יותר לכאורה

שיהיה העניין נלמד מהמילים המתארות את הקרבן. ואיך לומדים דין זה מהלשון 'אדם'.

5

שם דר

ר' בחנן

ה. הנה כי כן מתבאר בדברי הרמב"ן שתועלת הקרבן מופלאה מאד - לתקן את המוס שנוצר בנפש, לזככה ולטתרה. וכפי שנתבאר זה ממש כבחינת סומא שחזר והתחיל לראות או מי שנקטעה רגלו וחיברוה כבתחילה וכעת ביכולתו לרוץ, וזה מגודל חסדי השי"ת ונפלאותיו.

ובאור החיים (פסוק ב) הביא את דברי המדרש תנחומא (ויקרא פרשה ח) "אדם כי יקריב מכם קרבן לחי' - ללמה אמר אדם ולא אמר איש, ירצה לומר כי יחטא האדם כאדם הראשון שהתחיל לחטוא יביא קרבן". וביאר: "הנה ממשיעות דברי המדרש משמע כי אדם הראשון שוגג היה שהרי אין מביאין קרבן אלא על חטא שוגג, וזה מכונן למה שפירשתי בפרשת בראשית בפסוק ג, (ב) היא נתנה לי". וכוונת המדרש היא כי בא ה' להתנהג עם בני ישראל מה

שלא נהג כן עם אדם הראשון, כי אדם הראשון חטא ונקנסה עליו מיתה ולא הועיל לו הבאת קרבן, ולהם יועילי. נמצא שלפי המדרש בא הכתוב לגלות שלבני ישראל ניתנה האפשרות לתקן את הפגם שמוליד החטא על ידי הקרבת הקרבנות - דבר שלא ניתן לאדם הראשון.

והנה בילקוט שמעוני (רמז תלג) נדרש הכתוב "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם" - "זה שאמר הכתוב (ירמיה לא, יט) הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים, אי זהו ילד שעשועים, בן שתיים בן שלש שנים. רבי אחא בשם רבי לוי בר סיסי בן ארבע בן חמש שנים". ומוסיף שם: "אף בשעה שאני מדבר עמו איני יכול לסבול בו [אפילו בשעת דיבור של תוכחה אינו יכול לסבול, רד"ל], כי מדי דברי בו, כי בודאי דבורי בו. משל למלך שהיה לו פקדן [חלוק שלובשים על הבשר] והיה מצוה את עבדו ואומר לו קפלו, נערו, תן דעתך עליו. אמר לו עבדו, אדוני המלך, מכל פקדנים שיש לך אי אתה מצנן אותי אלא על זה, אמר ליה שאני מדביקו לגופי. כך אמר משה לפני הקב"ה רבונו של עולם משבעים אומות שיש לך בעולמך אי אתה מצוה אותי אלא על ישראל". ולמדנו מכאן שיש בסגולת הקרבנות דבר פלאי ומופלא שלא זכו לו אפילו גדולי עולם כאדם הראשון אלא רק בני ישראל, וזאת משום שהם "הבן יקיר" ויילד שעשועים" של הקב"ה שמדי דברי בו זכור ואזכרו עוד.

4

ה'אור החיים' הק' (ו"ה ובמדרש) כתב, שלאדם הראשון לא הועילה הבאת הקרבן לכפר על חטאו.

וטעם הדבר נראה, שהנה אמרו חז"ל (ילקוט' יחזקאל רמז שנה): "שאלו לחכמה, חוטא מה עונשו? א"ל 'חטאים תרדוף רעה' (משלי יג, כא). שאלו לנבואה, חוטא מה עונשו? א"ל 'הנפש החוטאת היא תמות' (יחזקאל יח, ט). שאלו לתורה, חוטא מה עונשו? א"ל 'ביא אשם ויתכפר לו. שאלו לקב"ה, חוטא מה עונשו? א"ל 'יעשה תשובה ויתכפר לו'.

א'חכמה' עניינה הכרת המציאות כמו שהיא. ישנן הרבה מציאויות בעולם [אש גולה למעלה, מים יורדים למטה וכיוצא ב], אחת מהן היא המציאות של הדבר הנקרא 'חטא'. כאשר חטא תופס את האדם, מציאות זו תרדוף אותו לנצח נצחים, ואחר וחומר העונש הניתן למי שפגע בחבירו נמדד ביחס לדרגת הנעלב, ככל שהוא יותר גדול וחשוב כך גוברת חומרת הפגיעה. נמצא כי הפוגע בקב"ה גרם חורבן אין סופי. זהו חורבן שאין לכאורה כל אפשרות לשנותו. זוהי מציאות בעולם: "חטאים תרדוף רעה" - לנצח!

לנבואה כבר היתה עצה לחוטא: "הנפש החוטאת היא תמות". אכן צודקת חכמה באומרה שבעולם הזה לא ניתן לתקן את החטא ולעוקרו מן המציאות, אך ישנה עצה לחוטא: לצאת מן העולם ע"י מיתה ולהיוולד מחדש. לחזור אל שורש, ומשם להגיע שוב אל העולם הזה כבריאה חדשה.

על זה באה התורה וחידשה דבר נפלא: בזמן שבית המקדש היה קיים היתה פשרות להביא קרבן ולהתכפר בו. בדברי הרמב"ן (ויקרא א, ט) מתוארת ההרגשה צריכה להיות אצל מביא הקרבן - שהפעולות הנעשות בקרבן היו צריכות היעשות בו עצמו משום חטאו לאלקיו, ע"י ש. מצינו, אפוא, אופן לכפרה לא ע"י מיתה ממש, אלא ע"י מעשה שהוא כעין מיתה.

הרי לנו כי את ענין כפרת הקרבן חידשה התורה הק'. ממילא, אדם הראשון חי לפני מתן תורה, לא היתה לו גם אפשרות זו של כפרה ע"י קרבן.

RASHI EXPLAINS WHY THE VERSE uses the word *Adam* when introducing *avodas ha'korbanos*, the bringing of sacrifices in the Beis HaMikdash. Adam HaRishon owned the entire world. Nothing he offered could possibly have been stolen. "Just as Adam HaRishon did not bring an offering from stolen property, for everything was his, similarly, you shall not bring an offering from stolen property."

Adam HaRishon lived nine-hundred and thirty years. During most of his life, he shared the planet with his children and descendants. Adam HaRishon was the *yetzir capov shel* HaKadosh Baruch Hu, formed by the hands of Hashem Himself. Surely, he would never have offered up a stolen offering. Nevertheless, we do not have absolute proof that this was the case. Once Kayin and Hevel were born, it is no longer axiomatic that Adam HaRishon's *korbanos* were not stolen. The only animal that Adam could not possibly have stolen for an offering, was the first *korban* he ever brought. That *korban* was a *shor*, the first bull to ever exist.

The primordial bull

The Gemara (*Chullin* 60a) states, "Adam arose and offered up a bull whose horns appeared before its hooves, as it is written, 'וְתִיטֵב לֵה' מִשׁוֹר' - פֶּר מִקְרִין מִפְּרִים - It shall be more pleasing to Hashem than a yearling bull, with horns, with hooves'" (*Tehillim* 69:32). The first *shor* was created fully grown from the earth, and it came up out of the earth the way it stands. Everything was initially created fully mature and developed, as the Gemara continues: "Rebbi Yehoshua ben Levi said: All of the works of Creation were created in their full stature, with their consent, and according to their wish." Thus, the bull was created standing straight up. When it emerged from the earth, its horns appeared first, then its head and body, with its legs and hooves emerging last.

This is in contrast to every other bull subsequently born. The bull might be complete in every way, down to the hoof, but no beast is born with its horns. The horns grow in at a later stage. Thus, the horns of Adam HaRishon's first *korban*, the primordial *shor*, may be described as *makrin mafris*, for its horns preceded its hooves.

3 Reb Yaakov Kamenetzky, *zt"l*, once commented on the unusual expression, *makrin mafris*. The significance of *perasos*, cloven hooves, is evident. Cloven hooves, he said, form part of the definition of a *beheimah kesheirah*, a kosher beast, and are of great importance to the Jewish people. That this detail of Adam HaRishon's *korban* is emphasized is understood. Less evident is the significance of an animal's horns, its *keranos*.

Cattle serve us with every part of their bodies. While they are alive they pull a plow and they breed. The females provide us milk. Even in their death they serve us, as we may consume their meat, provided they have undergone kosher slaughtering. However, none of these benefits are connected in any way with the animal's horns.

Though the horns do not serve us in any way, they do serve the animal. They enhance its power and beauty, as we see in, the possuk, "בְּכֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנָיו רָאִים קִרְיָו" - His first-born bull is his grandeur, and its horns are like the horns of a re'em" (*Devarim* 33:17). Since the horns are of no use to man, why is it necessary to mention them as part of the sacrifice of Adam HaRishon?

*Horns add a sense of pride and power to the animal, giving it an appearance of grandeur, and the ability to attack or defend itself from other animals. It is this aspect of the animal that we offer up on the *Mizbe'ach*, as part of the *korban olah*. This is the lesson of the possuk, "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לֵה" - When a man (*adam*) from amongst you shall bring an offering." By invoking the name of Adam HaRishon the Torah recalls the first *korban* ever offered, the only animal whose horns appeared before its body, that is, whose glory and pride preceded its usefulness. It was slaughtered for the sake of Divine service. Therefore, every individual who offers up a *korban*, demonstrates that he, too, is prepared to sacrifice his *gaavah*, his pride, to the Almighty.

In my stead

When a person comes to the Beis HaMikdash to bring an offering, he contemplates the events in which he is about to participate. He stands ready to give this innocent animal to the Kohen, who will then slaughter it, take its blood and sprinkle it on the Altar, and then cut it to pieces to be burnt on the Altar. What did this animal do to deserve to die? The answer is that this is done as a lesson to the one who brings the *korban*. He says to himself, "I have sinned before HaKadosh Baruch Hu and it is I who should be slaughtered. It should be my blood that is poured on the *Mizbe'ach* and my flesh that is burnt as an offering to Hashem. Instead, this animal is going to die in my stead and bring me atonement."

• If it is a *chatas*, a sin-offering, then its fat will be burnt instead of his fat, its blood sprinkled instead of his blood. If the *korban* is an *olah*, an elevation offering, then its flesh is burnt in place of his flesh. If he approaches these events in the proper frame of mind, the *makriv* comes prepared to give his life.

* The animal represents a person's *nefesh ha'bahamis*, his animalistic inclinations. This is the force inside every human which pulls him towards making the wrong choices, and, God forbid, sin. This animal soul is the source of *taavah*, of desire, and it draws a person in the

direction of the earthly elements, the *ko'ach ha'afar*. It is written, "וְרוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לַמַּעֲלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיִּירֵדָה הִיא לַמָּטָה לְאָרֶץ" - The human spirit rises up, while the animal spirit descends to the ground" (*Koheles* 3:21). The blood which is taken and sprinkled on the *Mizbe'ach* represents the animal spirit, as it is written, "כִּי הַדָּם הוּא בְּנֶפֶשׁ יִכְפֹּר" - For the blood is the spirit" (*Vayikra* 17:11).

→ The life-force within the organism is called *nefesh*, and one of its major characteristics is that it desires. The *nefesh* intensely craves all kinds of things. The word "*nefesh*" is even used in Torah with this connotation, as in the possuk, "אִם יֵשׁ אֶת נַפְשְׁכֶם לִקְבוֹר אֶת מוֹתִי מִלִּפְנֵי" - If you desire that I bury my dead from before me" (*Bereishis* 23:8). This is why the phrase, "וּבְכָל נַפְשְׁךָ" - with all your soul" (*Devarim* 6:5), does not mean simply *mesirus nefesh*, giving one's life for the Torah, as Chazal (*Brachos* 54a) tell us, "*afilu hu notel es nafshecha* - even if He takes your soul," but it also means, "with all your desire" (*Ibn Ezra*, *Devarim*, ad loc.). We are instructed to love HaKadosh Baruch Hu with all our desire, meaning, the deep yearning we have to be close to HaKadosh Baruch Hu is so great that we are willing to sacrifice all our personal desires to Him.

→ When it comes to the atonement of a *korban*, we take the *dam*, the blood, which contains within it the life-force and the source of craving, and we submit and subjugate it, so that it should only operate in the service of HaKadosh Baruch Hu. In the same way, we must also give up our sense of unbridled freedom of action, the feeling that we can live our lives without the *Ribbono Shel Olam*. Our *korban* must be like that of Adam HaRishon, whose horns came before its hooves. Just as he raised up his pride and set it on the *Mizbe'ach*, so must we.

The purpose of the world

There is another lesson to be learned from this possuk, "When a man from amongst you shall bring near an offering to Hashem." Adam HaRishon stepped out onto the face of the world and beheld the entirety of Creation. He then asked himself, "What is this world, and who am I? Nothing existed until now; why was it created?"

The answer is alluded to in the first word of the Torah, "*Bereishis*."

Chazal explain this word as a contraction of "Beis Reishis - for the sake of two primary things did Hashem create the world: on account of Klal Yisroel, and on account of the Torah." The world and all mankind were created for the express purpose of giving the people of God the opportunity to serve HaKadosh Baruch Hu.

This is why Adam HaRishon's first act was to take the primordial bull, the *makrin mafris*, and offer it as a *korban* to Hashem. This sacrifice of one of the original and most glorious elements of the *briyah*, of Creation, demonstrated his awareness that everything in the world, as well as the animal drives and even one's pride, exists for the sake of a primary purpose, the service of HaKadosh Baruch Hu. With this, Adam HaRishon set down the most powerful and important principle in life. With every step, a person must recognize and attest to the purpose of Creation.

The *tachlis ha'briyah* is *avodas Hashem, limud HaTorah*, and fulfilling the Will of our Creator, *ratzon Hashem*. Chazal (*Avos* 6:11) state, "All that HaKadosh Baruch Hu created in His world, He created solely for His honor." This is the meaning of the possuk, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו" - *Each one who is called by My Name, and whom I created for My honor, for that purpose did I form and fashion him*" (*Yeshayah* 43:7).

The message here is that we are enjoined to use everything that HaKadosh Baruch Hu created in the world for the purpose of bringing out *kavod Shamayim*, the glory of Heaven. In offering the first *korban*, Adam HaRishon accomplished this goal. With his own two hands, he set forth the purpose of the world. In keeping with this, when we offer a *korban*, it too has to be with the self-same intention of bringing out *kavod Shamayim*, just as Adam HaRishon did. This is the second lesson.

18 Though The Prison of Torah - פתח תורה

The Torah writes that the primary cause was theft on a massive scale (*Bereishis* 6:13). This statement requires explanation because that perverse generation was also guilty of widespread immorality and murder, which are even more heinous crimes. Nevertheless, it was dishonesty that prompted the final decree, which is rather mystifying.

The answer is that stealing lies at the root of all sins. The Almighty has created a world for people to use for good purpose. He grants us the precious gifts of life, wisdom, good health, employment and myriads of other benefits to be enjoyed day after day for years on end. These gifts, however, are given on the understanding that we will utilize them correctly in the dual fields of *בין אדם לחבירו* and *בין אדם למקום*. If, therefore, a person misbehaves and reneges on this pact it means that he has misappropriated the Divine blessing of life by using it for something that the Almighty objects to and considers reprehensible - in essence, theft from *הקדוש ברוך הוא*.

R. Hayshtetler

"I Hate Stolen Property Offered as an Olah"

To help us resolve this question, we cite the words of Rambam that we explained at length in a previous essay, entitled, "*Korban - A Medium for Closeness and Unity*." There we cited Rambam's explanation of the word *korban*. He demonstrates that the word is related to the Hebrew word for "bringing close," the uniting of separate entities. The essential purpose of offering a *korban* is to become close to Hashem and to unite with Him. This being the case, it is easy to understand that the item offered as a *korban* must not carry within it anything that even remotely resembles stolen property. Indeed, Hashem has declared that He hates the act of robbery more than anything. Chazal teach (*Vayikra Rabbah* 33:3) that [even if someone is guilty of many types of sins,] the sin of

ויש לומר בזה דהנה מדרכי היצר הוא להורות לאדם היתר במעשה גזל, בטענות שונות ומשונות. ולכן למדו זאת מאדם הראשון, שכמו שהוא לא הורג היתר לעצמו להביא מן הגזל, שהכל היה שלו, כמו כן צריכין שלא יהא שום ספק איסור גזילה, ולא יהי' בממונו שום נדנד של איסור.

stealing takes precedence [in bringing punishment upon the perpetrator]. The Talmud states (*Sanhedrin* 105b) that the people of the generation of Noach were sentenced to destruction because of stealing [and not because of any of their other depraved acts]. Obviously, then, even the slightest hint of stealing is a direct contradiction to any attempt to become attached to Hashem, the Creator, Who stated, "I am Hashem, Who loves justice, Who hates stolen property offered as an *Olah*."

Another approach to understanding the imperative to distance oneself from even the slightest semblance of stealing is based on the Talmud's statement (*Sotah* 2a), "At the moment a child is conceived in the womb, a Heavenly Voice declares, 'This property is destined to belong in this person's home. This field is destined to be his.'" This means that from the time a person exists in this world he is predestined to own certain property that was designated exclusively for him. Thus, when he offers an animal that belongs to him as a *Korban Olah*, he is actually offering a portion of himself. Therefore, the animal he offers must be one that was predestined to be his and not one that he obtained through an act of stealing. A *korban* that consists of stolen property cannot be considered an offering of "part of the person," as it is meant to be. It cannot unite the person offering it with Hashem.

Indeed, this is the underlying reason for the fact that a *korban* offered from stolen property is absolutely inappropriate. Since a person offers a *korban* in order to bring himself closer to Hashem [the root of the word *korban* is *karav* - closeness], if he uses an item that was once stolen - even if, technically, it now belongs to him - it still contradicts the concept of coming close to Hashem. It is, in a sense, a vain attempt to try, as it were, to "fool" Hashem. There is no doubt whatsoever that this will accomplish the very opposite of bringing this person close to Hashem, Who is the epitome of Truth, and His Seal is Truth. One cannot hope to come close to Hashem through an act that contains within it falsehood.

"I Will Purify Myself with the Cleanliness of My Hands"

Although we are living in times when we cannot offer *korbanos* to Hashem, this principle still holds a practical lesson for us. If we wish to grow close to Hashem and attach ourselves to Him, we must make sure to behave honestly, displaying absolute truth and faithful dedication to Hashem in all our actions. We must distance ourselves from all forms of falsehood and deceit, and certainly from any form of stealing. In all our behavior we must fulfill the verse (*Tehillim* 26:6), "I will purify myself with the cleanliness of my hands, and I will [then] circle Your Altar, Hashem."

With Hearts Full of Faith - R. Selman

Honesty is also critical in another aspect of our lives. We are completely dependent on prayer. We really cannot expect God to answer us and supply all our needs unless we pray to Him. If we want our prayers to reach Heaven, we have to be honest. The only prayers that are heard are those of people who have returned anything in their possession that doesn't belong to them or those who have never done anything that can be considered *gezel* in the first place.

Job said to his friends (*Job* 16:17), "Because there is no plunder in my hands, and my prayer is pure (*tefillasi zakah*)."

The Midrash comments (*Shemos Rabbah* 22:3), "Rabbi Yehoshua the Kohen said in the name of Rabbi Nechemiah, 'Can there be an impure prayer (*tefillah akurah*)? Rather, it means that if someone whose hands are soiled with *gezel* calls out to the Holy Blessed One, He does not answer him. Why? Because he is praying in a state of sin.'

ומכאן צריכים אנו ללמוד עד כמה צריכין להתרחק מכל סרך של גזל, וראויים להיזכר כאן דבריו של הלוצאטו ז"ל ב'מסילת ישרים' (פרק יא), והנה אנתנו רואים, שאף על פי שלא רוב בני האדם נבכים בגלוי הם, דהיינו, שישלחו יד ממש בממון חבריהם, לקחת ולשום בכליהם, אעפ"כ, רובם טועמים טעם גניבה במשאם ובמתנתם במה שיורו היתר לעצמם להשתכר איש בהפסדו של חברו וכו' כללו של דבר, השכור אצל חברו לאיזה מלאכה שתהיה, הנה כל שעותיו מכורות הן לו ליומו... וכל מה שיקח מהן להנאת עצמו באיזה אופן שיהיה, אינו אלא גזל גמור, ואם לא מחלו, אינו מחול, שכבר אמרו רבותינו ז"ל (יומא פה ע"ב), "עבירות שכן אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו" וכו', ואיתא במס' ב"ק (ק"ש ע"א) "כל הגונל את חברו אפילו שוה פרוטה כאילו נוטל נפשו ממנו", הרי לך חומר העוון הזה אפילו כשיעור מועט, ואמרו עוד (תענית ו ע"ב), "אין הגשמים נעצרים אלא בעוון גזל", ועוד

אמרו (ויק"ר לג-ג), "קופה מלאה עוונות מי מקטרג בראש כולם, גזל, ודור המבול לא נתתם גזר דינם אלא על הגזל, עכ"ל.

תפארת שמשון • ביאורים

בדומה לזה, נהגו ישראל לתלות שלטים בבית כנסת "לזכר עולם בהיכל ה'", או לרקום שמות אנשים על הפרוכת של ספר התורה, וכל זה כדי ששמו של אותו אדם יהיה עומד לפני ה' תמיד, ועי"ז הקב"ה זוכרהו לטובה ולברכה. אמנם, מצות צדקה או נדבת כסף לבית-כנסת באמת עומדים לפני ה' יותר מאשר חריטת שם! מעתה, היעלה על הדעת שיבוא אדם וירקום על הפרוכת: 'אני פלוני בן פלוני רמייתו וגזלתי כסף שלא ביושר'... והרי ממש כן הוא הדבר הזה, כשנובד ממון כזה לפני ה', הריהו מזכיר עוונו לפני בורא עולם.

ובאמת כאשר נתבונן, נראה שחלק גדול מכספנו נועד לענייני קדושה לפנינו ית'. משפחה שיש בה מספר ילדים, והבנים לומדים בישיבה והבנות בבית ספר חרדי, הנה באמת כל הכסף שמוציאים על זרע קודש ברח' ה', לא רק שכר תלמות תורה, אלא גם אכילתם ושתייתם של הילדים - הרי כולו מנוצל ללימוד התורה ולחינוך הטהור, והכסף נכנס לפני ולפנים וקרוב אליו ית'.

אמנם, אם פרנסת ההורים באה במקצת מעסקים לא ישרים, הרי הופך אור לחושך, וסגנון לקטגור, וכמו שאמרו חז"ל שהכהן הגדול ביום כיפור לא היה נכנס לקודש הקדשים בבגדי זהב, שלא להזכיר לפני ה' את עגל הזהב. גם תורה שלומדים בנינו, היא בבחינת קודש קדשים, ומאוד עלינו לחיזהו שלא להכניס זהב שיהיה ח"ו סיבה לחרון אף, אלא כל עסקינו יהיו ישרים על פי דרך התורה, ואז יעלו מצוותינו לרצון תמיד לפני ה' אלוהינו.

לכל אחד ואחד מאתנו פשוט, שאדם הצובר כסף ונכסים שלא ביושר, ומדמה בנפשו לתת מזה לצדקה ועי"ז יכפר על חטאו - אין זו אלא מצוה הבאה בעבירה, והצדקה אינה עולה לרצון, וגם העושר עצמו אין לו קיום.

אמנם בחז"ל מבואר יותר מזה, שטוב היה אם היה מכלה את הכסף באכילה ושתיה, ממה שהביא ממנו נדבה לה', והיינו משום שהצדקה היא דבר קדוש וקרוב לקב"ה, וכאשר אדם נותן לצדקה מכסף שלא בא ביושר, הרי הכסף הזה עומד לפני הקב"ה ועיניו תמיד עליו, חטאו נזכר תדיר וגורם לעצמו חרון אף רח"ל.

זכר אמרו חז"ל (ב"ק צד ע"א): "הרי שגזל סאה של חטין, טחנה, לשה ואפאה והפריש ממנה חלה, כיצד מברך? אין זה מברך אלא מנאץ", ועל זה נאמר (תהלים יא): "בוצע ברך נאץ ה'", היינו, שאם היה אוכל את הגזל בלא ברכה, לא היה בזה כל כך כעס עליו, כמו שפותח ואומר: 'ברוך אתה ה'...' - והקב"ה שומע דבריו ומתקרב אליו לקבל ברכתו, ומה עומד לפניו? - בוצע, גזל, אי יושר, ה' ישמרנו ויצילנו!

וכן כתיב (ישעיהו סא, ח): "אני ה' אוהב משפט שונא גזל בעולה", היינו, שכאשר מביא אדם קרבן עולה, כולו כליל, ריח ניחוח לה', והקרבת גזל, הרי הריח עולה לפניו יתברך... וכדי בזיון וקצף.

צריך להבין, הלא לאדם הראשון לא היה משהו שאינו שלו בבריאה ואם קן מה הלימוד ממנו?
 היה החפץ חיים זצ"ל אומר: האדם מוכרח לבדוק עצמו בכל הליכותיו ולהיות בטוח שאין בהם שום חשש גזל, ואדרבה זה מה שבאו ללמדנו, שכשם שאדם הראשון בהיותו יחידי בעולם היה בטוח שחפציו נקיים מגזל, כך צריך להיות ברור לאדם נקיטנו מחטא זה.

חפץ חיים חיינו ופעלו ח"א עמ' ע'

26 גו ר' יצחק אבן ג' 3 כ"כ

הדבר הראשון שהתורה מזכירה בענין הקרבנות הוא "אדם" וזה בא לרמוז על האיסור להקריב מן הגזל, חומר ענין זה של הבאת קרבן מן הגזל כתוב בנביא (ישעיהו סא, ח): "כי אני ה' אוהב משפט שונא גזל בעולה", וצריך להבין את גודל חומרת העוון בזה עד שהתורה מדגישה אותו מיד בפתיחת פרשת הקרבנות, ומה שייכות יש בין גזל לקרבן יותר משאר פרשיות שבתורה.

• נראה לבאר כי הנה הקרבנות באים לריח ניחוח לה', אם כן הקרבן הוא נצחי ועומד תמיד לפני ה', וכאשר מביא את קרבנו מן הגזל הרי הגזל עומד תמיד לפני ה' וגורם קטרוג נוראי.

להמחיש את הענין יש להמשיל לאדם שגזל מחבירו דבר מה, הנה אם גזל ואכל את הגזילה עד שאיננה קיימת עוד, יתכן כי בבוא היום יוכל להתפייס עם הגזל, או ימחל לו או ישלם לו עבור גזילתו, אבל נתאר לעצמנו שהגזלן נטל את הגזילה ולא אכלה אלא הנציח אותה ועשה לה מסגרת באופן שהגזל עובר תמיד ורואה גזילתו לנגד עיניו, באופן כזה הלא מובן מאיליו שלא יוכל לסלוח לו לעולם.

כן הוא הדבר כאשר אדם מביא את קרבנו מן הגזל, הרי הוא כמנציח את גזילתו לפני ה', וגורם בתדירות גבוהה לחרון אף עצום, לכך מדגישה התורה את איסור הבאת קרבן מן הגזל מיד בתחילת פרשת הקרבנות, וזוהי גם כן הפלגתו של הנביא ישעיהו "אני ה' שונא גזל בעולה", כי איך יוכל הקרבן לעלות לריח ניחוח נצחי לפניו יתברך אם יהיה גזול.

150 □ Vayikra / Vayikra R. Gifford TORAH

One person's wronging another stems from his lack of recognition that all men originate from the same source — Adam. Chazal (Sanhedrin 37a) relate that the reason only one man was originally created was more to prevent people from boasting that their ancestors were greater than others'. When man considers himself more worthy than his fellow, he begins to rationalize that his needs are also greater. He may even feel that he is entitled to what his friend owns. However, if he realizes that we all stem from the same source and are therefore equal, he would not consider himself better than anyone else. It would not enter his mind to touch another's belongings.

The Torah teaches this now, at the time that a man comes into closeness with Hashem by bringing a korban. Man must realize that respecting his fellow is not simply a nicety but a vital part of quodas Hashem — without which a closeness to Hashem cannot be achieved.

To see just how much the Torah abhors stolen property offered on the Mizbe'ach, let's examine the halachah concerning an *olas ha'of*; a dove offered as a *Korban Olah*. The Torah requires us to remove the crop from the bird's body and to discard it, while the rest of the bird's body is burnt directly on the Mizbe'ach. Chazal teach (*Vayikra Rabbah* 4:4): "This bird had flown freely and eaten whatever it could find, including property that belongs to people. As such, the crop, in which the bird stores its food until it can be digested, is filled with stolen property. Therefore, Hashem said that this organ may not be brought upon the Mizbe'ach. A domestic mammal, on the other hand, eats [only] the food that its owner provides it in its feeding trough, and so the entire animal is to be burnt on the Mizbe'ach [if it is offered as a *Korban Olah*]."

Why is the Torah so stringent about this matter, not allowing anything even remotely connected to an act of stealing to be offered as a *korban* on the Mizbe'ach?

32

☆☆☆

במאכלות אסורות קיים מושג של "בשר חלק". כלומר, בשר שלא נשאלה עליו שאלה לחכם.

— אם בשר שאינו חלק אתה מכניס אל פיך, אל נא תקריבחו גם לאלקך!...

— גם מזבח, אוכל "חלק" בלבד!...

אלא שדומה, של"חלק" זה, אין צורך במשל של אדם הראשון...

ומה שבכל זאת משווים, לאדם הראשון, ש"הכל היה ברשותו", הוא אך משום שלאדם הראשון, לא היו, לא רק בעלי טענות ובעלי דברים.

לאדם הראשון אף לא היו מקנאים, או מתחרים וכל מיני קולגים כאלו, אשר בסתר ליבם חשבו עצמם לראויים לאותו רכוש אשר נמצא ברשותו של אדם...

כי פשוט לא היו קיימים כאלו... לא היו קיימים בני אדם בכלל!

אבל אנו, בני בניו של אדם הראשון, קיימים בתוך עולם שחיים בו עוד בני אדם...

בני אדם עם מחשבות, עם מזימות, עם אינטריגות, עם קנאות...

— דע לך בן אדם, שקנאותיהם של אחרים בך, אין רק בשל מדותיהם הרעות של האחרים.

גם לך חלק, ולפעמים די נכבד... בקנאותיהם.

לפעמים, "למה תתראו"...

לפעמים, התבלטות אחרת...

לפעמים נפגע...

לפעמים נעלב...

לרוב, אינך מבחין בכך.

אבל כמו כן, התנהגות מוסרית, צנועה, עדינה ואצילה, תמנע את אותם האחרים, מלהציב אותך כמטרה לקנאתם או לאינטריגותיהם.

אם בכל זאת לא הצלחת למונעם... וכבשתך, היא זאת נושא קנאתם או מזימתם —

— אל נא תביאנה אלי קרבן.

מדוע?!

משום שלא השכלת להתנהג כך, שלא תהא למישהו מחשבת קנאה, או מחשבת "בעלות" על כבשתך!

☆☆☆

אדם מרמז שלא יביאו מן הגזל

כתב רש"י, אדם למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. ספר ויקרא הולך על עניני קדשים שהם אחד מעמודי עולם, העולם עומד על תורה עבודה וגמ"ח ועבודה זה עבודת הקרבנות, היה אמור להיות שעניני קדשים יתחילו בעיקרי הדינים שצריך להקריב לשמה וסדרי ההקריבה וכדו', ובמקום זאת הדבר הראשון שמזכירה התורה זה אדם, תהיה אדם ואל תקריב מן הגזל רואים מכאן את החשיבות העצומה שנתנה התורה להחיות בדיני ממונות, יש אנשים שאוכלים רק גלאט כשר והם יזרקו עוף לאשפה אם ידעו שהיה עליו שאלה הכי קטנה, אבל אם יהיה לו סכסוך עם חבר שלו על כסף, כאן הוא כבר לא חושש שזה כסף שהיה עליו שאלה, אנשים לא אווזים שהשאלה הראשונה ששואלים למעלה בשעת הדין היא נשאת ונתת באמנה (שבת לא) למה לא שואלים אותו איזה תפילין היו לך גסות או דקות, או איזה אתרוג או לולב ושאר מצוות היו לך, אלא ע"כ כי מדובר כאן באדם שהיו לו את התפילין המהודרות ביותר וכן בכל שאר המצוות ורק שואלים אותו מהיכן לקחת את הכסף לכל זה האם הכסף היה כשר, ודברים אלו יותר חמורים מחומרות בבדיקת העוף. ובפרט בקרבנות כמו שכתוב בפסוק אני ה' שונא גזל בעולה, לא כתוב כאן רק שאין ריצוי בקרבן כזה, אלא כתוב יותר שהקב"ה שונא עולה שבאה מן הגזל. מסופר שפעם הגיעו למרן הגר"מ פיינשטיין זצ"ל עם הצעה להתחיל ללמוד עם ילדים מסכת ברכות, והשיב שעדיף להתחיל עם אלו מציאות כדי לטעת בילדים מתחילת לימודם כמה חשיבות יש לכל פרוטה של השני.

30

שערי פרשת ויקרא חיים רנה

פרשת ויקרא

ולפי זה מובן היטב מדוע הקדימה תורה לפרשת קרבנות את ההלכה שאין להביא קרבן מן הגזל. כי אין יסוד הקרבן מה שהאדם נותן להקריבה, אלא מה שהוא מחסר משל עצמו, ועל כן אין הפסול של גזל נלמד מדין הקרבן, אלא מלשון 'אדם' למדנו שלא יביא מן הגזל, כי החסרון הוא שאין כאן אדם המקריב קרבן, הואיל ולא חיסר משל עצמו ולא כלום. למדנו מכאן, שאין המצוה נמדדת לפי שויה בשוק, אלא לפי ערך עושה המצוה, וככל שהוא מתאמץ ומתייגע יותר בקיום המצוה, כן תגדל חשיבותה בעיני הקב"ה וכן ירבה שכרה.

תשס"ה

31

ברכת ויקרא מרדכי כז

— משום שגם אם אינו "גזול", אבל עדיין אין "דומה לקרבנו של אדם הראשון".

☆☆☆

אדם הראשון, לא רק שהכל היה ברשותו, אלא שגם לא היה קיים מישהו שיש מסוגל היה לערער על הנחה זאת...

טול דרך משל, את זה שהפסיד בדין תורה שהיה לו על בהמה זאת.

ודאי שהבהמה שייכת בזכות ובדין, לזוכה בדין.

— אבל המפסיד, הלא ממשיך לטעון כי הלה גזלה הימנו. ואם אינו מכריז על כך בפרהסיא, אבל בליבו...

לאדם הראשון לא היו "בעלי דברים", ודאי לא "בעלי טענות". כל אלו לא היו בנמצא!

אף אתה, אנה ממך, אל תביא קרבן שמישהו עדיין חושב עליו שהוא גזול

אין זה דומה לקרבנו של אדם הראשון.

דומני שירידת הדירות, השפילה אף את דרישותינו המוסריות. כל מחשבה הזאת, נראית כהתנסדות, אולי אפילו מיותרת... כלום באמת, זוהי דרישה, להיות "חששן" כזה לכל מחשבת מזימה חולנית של כל מישנה!!
כלום אין בכך גלישה אל מעבר הישרות!!

מה נאמר על התפילה: "שלא תעלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי על אחרים". כלום אין בתפלה זאת אלא משאלה שלא להסתבך בצרות...
גם זה ודאי ענין חשוב, אך דומה כי הכוונה יותר עמוקה.
שתהיה לי סייעתא דשמאי, שלא להתנהג באורח המעורר קנאה!

אולי זהו שדרש רבי ברכיה. "מה אדם הראשון שהיה הכל ברשותו ולא תקריב מן הגזילות ומן החמסים".
לא רק אלו הגזילות והחמסנויות בפועל. בשל כך אין צורך להזעיק את אדם הראשון; כמשל...
אלא אף לא אלו הגזילות והחמסנויות; הנרקמים במוחותיהם של חמקנאים...

ומסיים רבי ברכיה:
"ואם עשית כן, ותיטב לה' משור פר מקרין מפריס".
ולפי פשוטו:

כלום בשל כך שלא הביא קרבן גזול, לכן קרבנו מהודר יותר מקרבנו של אדם הראשון!!

ואף על פי שהמפרשים פירשו, כי באת לו על כך, משום שהרי איננו אדם הראשון, שכן אצל אדם הראשון לא היה שייך גזל כלל, שהרי לא היו לא גזילות ולא בני אדם לגזול... ואילו אצלנו, גם אם קיימות גזילות וקיימים גולנים, ואתה בכל זאת לא גזלת ולא חמסת...

עדיין צריך עיון.
האם בשל כך שלא חמסנו או גזלנו, לכן קרבנו מהודר יותר מקרבנו של אדם הראשון?

ללמדך.
כי כדי להגיע לכבשה כזאת שתהיה נקייה מכל שייכות לגזל כל שמה, א רק בפועל, אלא אף במחשבתו ומדותיו של אי מישנה...

כדי להגיע לכך, הרי חייבים לעמול על מדות מתוקנות, על צניעות ודינות, על עמידה בצל...
"אם עשית זאת".
אמנם מגיעה לך תודתו, כביכול, של ריבונו של עולם.
כי אמנם קרבנך, עדיף אף על זה של אדם הראשון...

האם זהו הפשט!!
- אולי...
האם זהו אורח חיים מתוקן?
* - ודאי!...

רנו שעריו פרשת ויקרא חיים

ונראה ביאור הדברים, כי אדם המביא קרבן מן הגזול מאבד את שם 'אדם', ואין הוא יכול להביא קרבן. וטעם העניין הוא, כי שתי סיבות יש לשם 'אדם', הסיבה הראשונה הוא עצם בריאת האדם הוא בצורת אדם, וכמו שנאמר 'נעשה אדם', ועוד שדמותו בעולם ואופן התנהגותו מקנות לו את התואר אדם, וכמו שנאמר (בראשית ה, ב) ויקרא את שם אדם ביום הברוא, כלומר שאף על פי שעצם מציאותו הוא אדם, עדיין אין זה נותן לו את תואר אדם לעולם אלא אם כן יתנהג בצורה הראויה לבן אדם.

בשעה שאדם לוקח כבש גזול ומביא אותו לקרבן לה' הרי שהוא מאבד את תואר אדם, כי זה נוגד את ההגיון האנושי הפשוט ביותר, ולכן אין הקורבן כשר.

זהו מה שאמרו חז"ל (סנהדרין קח, א) שלא נחתם עונשם של אנשי דור המבול אלא על הגזל, כי חטא הגזילה הוא מסלק מן האדם את תוארו, וממילא נגזר עליהם עונש כליה. הוא אשר למדנו בפרשה זו: אדם, כי יקריב, המבקש להביא קרבן לה', צריך דבר ראשון להיות אדם.

תשס"ו

ה' אדם - ר' ב"ק

יג] אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה וגו' תקריבו את קרבנכם (ב, ג). יש לרמוז בפסוק זו על דרך העבודה, שהתורה בא ללמדנו דרכי עבודת האדם את בוראו, ואמר הכתוב אדם כי יקריב מכם קרבן לה', היינו מי שמבקש להתקרב אל בוראו יתברך ולעבדו כראוי בלבב שלם, עליו לדעת שאין בידו להתעלות בכת אחת ולהתקרב לבוראו במדרגה הגבוהה ביותר, אלא מתחילה יתחיל בעבודה קטנה, ואף שהוא עדיין בכתינת מן הבהמה, שהיא מדרגה נמוכה ושפילה ואין בה דעת, מכל מקום יתחיל לעבוד את בוראו בבחינה זו.

ואמר הכתוב מן הכקר, היינו שלאחר מכן יוסיף להתעלות בעבודה בבחינת בקר, על דרך שאמר הכתוב (שעיה א, ג) ידע שור קונתו, ואח"כ יוסיף להתעלות בדרגת מן הצאן, שהם מדרגת בני ישראל, כמו שאמר הנביא (יחזקאל לה, ג) ואתן צאני וגו', עד שיזכה להתעלות להיות בבחינת תקריבו את קרבנכם, היינו שהאדם עצמו יתקרב להקב"ה בשלימות, לעובדו עבודה ראויה תמה ושלימה.

רש"י בא ללמדנו שאין להקריב מן הגזל כדוגמת אדם הראשון. וכי היה עולה על דעתו של אדם להביא קרבן מן הגזל? הרי זו מצווה הבאה בעבירה! האם לזה צריך פסוק? - כך שואל ה"כתב סופר" זצ"ל.

ומבאר, כי הגזל האמור כאן אין משמעו באופן הרגיל אלא הכוונה היא לעצם גזילת הבהמה עצמה. כי, לכאורה, יש להבין כיצד הוזהר לחטוא ולהביא קרבן? הרי ידוע כי הנפש החוטאת היא תמות, והאדם הלא היה ראוי להיענש בגין העבירה שעבר, ואם כן מדוע מובאת הבהמה כקרבן? האם אין בכך גזל?

אלא הכוונה היא שעצם הבאת הבהמה כקרבן שמכפר, היא ההכנעה שאדם חוזר בתשובה ונכנע. והכניעה לא שלמה אלא אם כן יראה בעיניו מה שעושים לבהמה - ויחשוב ויתבונן שהכל היה צריך לעבור עליו, ובה שהאדם מביא את הבהמה הרי הוא מתעלה וגם היא מתעלה עמו בכך שגרמה לאדם להיות מתוקן על ידה. וכמו שמותר לנו לשחוט בהמה כדי לאכול ולהתחזק בגופנו ובכך היא מתעלה ומגיעה לשלימותה, כי הרי זהו יעודה - שסוף בהמה להשחיטה כי הסוף והתכלית שלה נתקנת בזה ע"י השחיטה, ואין בכך שום גזל כי לכך היא נבראה והיא אף שמתה בזה - על אחת כמה וכמה שמותר להביא בהמה לתיקון הנפש ואין בזה שום גזל.

מעתה מובן הגזל האמור כאן: לא מדובר באדם שגזל את חברו אלא אדם שגזל את בהמתו. אם האדם לא יחזור בתשובה - הרי לא נתכפר לו, וממילא הבהמה לא נתקנה בכך זהו גזל בהמה אליו התכוון רש"י בפירושו.

39 מכאן נבין את דברי רש"י, שאם אדם חושב שהקרבן הוא כחומר ובכך הוא מרגיש אנוח רוחה "הנה הקרבתי בהמה, החטא כופר וכוונתו אני יכול להמשיך" בבחינת עולם כמנהגו נוהג, הרי שנחשב שהקרבן מן הגזל הבהמה.

ולכן רש"י בדבריו פירש "אדם" - כי ידוע שאדם הראשון צם כל חיינו והיה פרוש וחזר בתשובה שלמה ולא סמך על הקרבן, אף אתם תעשו כן, שכן העיקר הוא - התשובה השלמה.

ולערונו יש אנשים המבקשים להשקט מצפונם ומגיעים ביום כיפור לתפילת נעילה, או בראש השנה קונים "מצווה" בסכום גבוה ובכך מרגישים טוב שהנה יצאו בכך ידי חובה.

בוודאי שגם מעשים אלו יש בכוחם כדי להועיל, אך אל ישלה אדם את עצמו שבכך הוא כיפר על חטאיו. רק תשובה עם תיקון המעשים וחמידות היא הקרבן המובחר לפני ה', כפי שאומר הנביא ישעיה (א, יא): "למה לי רוב זבחיכם יאמר ה' וגו'". מטרת הקרבן: "רחצו הזכו הסירו רוע מעלליכם" (ישעיה א, טז).

הנה ידוע כי כל העבודות של בני אדם הוא לתקן הפגם של אדם הראשון בכל שינוי קומת גופו מכל וכל, כאשר כל הנשמות היו תלויים בו מאז כדאיתא במדרש רבה, וצריכי תיקון להחזירם. ולזה אתר שכתוב (בראשית ג, כד) ויגרש את האדם, כתיב (ויקרא א, א) אדם כי יקריב מכם, אלה המצוות אשר יעשה אותם האדם וחי בהם גוי (שם יח, ה). רבי

לזה להביא החיות ולקרב ולהחזיר תיקון קומת האדם. וזה גייכ (בברכת המזון) ונמצא חן גוי בעיני אלהים ואדם, ותפארת לו מן האדם רמוז על הנ"ל וכו'.

אדם כי יקריב מכם וגוי (ויקרא א, ב). כבר נתבאר כי צריך להקריב אדם הראשון הרמוז לאדם קדמון, וצריך לקרב ולתקן עד סוף דרגין. וזהו (תהלים קד, ג) יצא אדם לפעלו, פעלו וקרא אדם הראשון כמבואר כל זה בכתבי האר"י ז"ל. וזהו שאמר חבקוק הנביא שהיה תיקון אדם הראשון (חבקוק ג, ב) ה' שמעתי שמעך יראתי, כמו שאמר הכתוב (בראשית ג, ה) את קולך שמעתי בגן ואירא. וזהו שאמר (חבקוק שם) ה' פעלך בקרב שנים חייהו, להחיות פעלך הוא אדם הראשון. וזהו ותפארת לו מן האדם, פירוש שיגיע לו תפארת מן האדם הראשון, כשיבוא לעולם העליון, ושואלו אדם הראשון אם עשית מצוות ומעשים טובים למעני, כמבואר בספרים כי כל הנשמות עוברים דרך מערת המכפלה והצדיקים מחיים את אדם הראשון בצדקתם. וזהו (זמירות לליל ש"ק בפיוט כל מקדש) שכרו הרבה מאי"ד, זהו אדי"ם, על פי פעלו, פירוש עי"ף ה' פעלו.

ותהו (ישעיה ב, כב) חדלו לכם מן האדם, פירוש חדלו את אשר לכם לעצמכם, רק הכל בבחינת לגבות. מן האדם אשר נשמה באפו, רצה לומר על זה יהיה עיקר העבודה מן האדם אשר נשמה באפו, כמו שנאמר (בראשית ב, ז) ויפח באפיו נשמת חיים, כי במה פירוש בחינת מה אני ומה חיי, בזה נחשב הוא, כמבואר בספרים שעשה תשובה וישב כל ימיו בתענית. וכן אמר דוד המלך עי"ה (תהלים קיח, ו) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם, פירוש בחינת מה והתשובה יעשה לי אדם, כי שנותני היו משנות אדם הראשון כנודע.

(תפארת שלמה - פרשת ויקרא)

41 אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א ב).

בספר דברי חנה' להרה"ק רבי חנה מקאלאשיץ זצ"ל מביא ששמע מהרה"ק רב שלמה מבאבוב זצ"ל, את דבר התורה האחרון שאמר זקנים הס"ק בעל-דבר חיים מצאנו זצ"ל לפני הסתלקותו מן העולם, ואמר על פסוק זה שתיבת 'אדם' מרמז על אדם הראשון, וכל הנשמות היו כלולות בנשמת אדם הראשון והיו כללל החטא שלו, וכדי לתקן חטא אדה"ר צריך להקריב מכם קרבן לה' שנקריב את עצמינו קרבן לה'.

43 מקטש חלוי - 5 ניזן

מוצאים אנו, כי פרשת ויקרא העוסקת בהלכות הקרבנות - אינה פותחת בקרבן חובה או בקרבן ציבור, אלא דווקא בקרבן נדבה של יחיד. ולכאורה, מה טעם הדבר?

ונראה לומר, שכאשר מביא אדם קרבן חובה כחטאת או אשם, וכן כאשר הציבור מביאים את קרבנותיהם - הרי שלא עומדת בפניהם כל ברירה אחרת... יתכן בהחלט, כי מרצונם החופשי - הם לא היו מביאים את הקרבן, אלא שתזקה עליהם מצוות התורה הקדושה.

לעומת זאת, כאשר אדם מביא קרבן נדבה מיזמתו ומרצונו החופשי - הרי שבכך הוא מעיד על עצמו כי אינו מסתפק בכך שיוצא ידי חובת המצוות, אלא שיוצא ומשתוקק הוא להוסיף עוד ועוד בעבודת ה' יתברך, ולנהוג לפניו משורת הדין.

לפיכך, הקדימה התורה את פרשת קרבן הנדבה לכל הקרבנות האחרים, קרבנות החובה וקרבנות הציבור, בכדי ללמד כי צורת הקרבן הראויה והרצויה - הינה זו אשר באה לידי ביטוי בקרבן נדבה, כלומר: הקדוש ברוך הוא מצפה מאתנו להביא את כל הקרבנות כולם בשמחה וברצון, לא רק בכדי לצאת ידי חובה - אלא בכדי להוסיף עוד ועוד בעבודת ה' ולעשות נחת רוח לפניו יתברך!

42 חוק לרועה להתקרב לה' יתברך

אדם פי יקריב מכם קרבן לה', מן הבהמה מן הצמר וכן הוצא תקריבו את קרבנכם וא ב. פרוש, האדם ההולך בדרךיו, ואין לו שום התקרבות לה' ברונף הוא. יקח לו ראיה מן הבהמה, שנעשית הקדש להקרבנה על פי דבורו של האדם שאמר הרי זו עולה, ונעשית קדש קדשים רק על ידי דבורו והכל פיו של האדם עליה. ואף על פי שהבהמה עצמה לא נשפנית, והיא כמו שהיתה, אף הדבור שמוציא האדם הוא קדש קדשים, והוא שחל על הבהמה והקדישה. אם כן יראה האדם גדל הקדשה אשר בו, ומה עוד קל וחמור הדבור של תורה ותפלה לפני ה' יתברך.

וזהו פרוש אדם פי יקריב מכם - שרועה להתקרב לה'. מן הבהמה - יבין מעצמו שחל הקדשה עליה על ידי דבור פיו. ובנה תקריבו את קרבנכם - פי די לו בקרובת ה' אשר בקרבנו והוא משפן לו.